

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bluroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Bunavestire.

Doamna noastră, îți aducem azi iarăși prinosul inimii noastre.

Ce ai făcut tu pentru noi pentru fericirea noastră, nu este grai să o exprime.

Tu ești floarea miraculos de albă, vrednică să-l conceapă pe Isus. Tu ești potirul cel sfânt care a purtat pe Dumnezeu, Tu ești Mama, care a născut Om și Dumnezeu, Tu ești harpa lui David, în care a cântat bucuria nebănuită, Tu ești iarba Golgotei călcată în picioare de ucigașii Fiului tău. Și tu ești aceea care ai biruit asupra deavolului și i-ai înfrânt puterea, apărătoarea noastră în lupta crâncenă contra iadului, purtătoarea steagului de triumf. De aceea îți cântăm ție: „Apărătoarei

Doamne pentru biruință mulțumiri, mântuindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu noi servii tăi“.

Așa îți cântăm ție, câteodată. Dar nu totdeauna nu în tot locul, nu în toate împrejurările și nu îndeajuns. Atâtea gânduri și nevoi, atâtea patimi și atât de puțin avem din suflet, că ne a robit pământul. De multe ori uităm că biruința, care a câștigat merit biruințelor noastre cele mărunte este a ta. Te uităm pe tine și pe Fiul tău, uităm de sufletul nostru.

Uităm că ce-am fi fără de tine, uităm de abis care e deschis înaintea noastră, uităm de crucea Domnului și urmăm numai sfaturile pământului, — pentru că avem atâtea nevoi. Aceste,

dacă ai lua dela noi, am putea fi mai fericiți, ne-am afla iarăși pe noi înșine, am putea trăi adevărata viață. Tu ne-ai înțelege, tu ne-ai sprijini dacă numai odată te-am chema într'ajutor cu credință și smerenie. Tu te-ai grăbi să ne ajuți dacă numai odată am cânta din suflet partea doua a Conducului: „Ci ca acea ce ai stăpânire nebiruită, mântuește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: „Bucură-te mireasă pururea Fecioară.“

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Prin Sf. Bernadeta spre regiuni mai înalte.

În dimineața de 8 Decembrie 1854, când ultimele unde ale sfintei cântări: „Veni Creator spiritus” se molcomiră sub vastele bolți ale bisericii Sf. Petru din Roma, imensa mulțime de oameni venită din toate ungherile pământului, rămase în reculegerea cea mai adâncă iar cuvintele papale răsunară solemn: cerul părea că se deschisese și porumbei albi coborau în stol . . .

„Declarăm, mărturisim și hotărîm, ca învățătura care ne asigură că *Prea Sfânta Fecioară a fost scutită de orice pată a păcatului strămoșesc* dela cea dintâi clipă a zămislirii sale și anume printr'un favor și har deosebit al lui Dumnezeu cel Atotputernic, în vederea vredniciei lui Isus Hristos, Mântuitorul neamului omenesc, este descoperită de Dumnezeu și de aceea trebuie ținută și crezută de toți credincioșii cu tărie și cu statornicie.”

*

În 1858, 11 Februarie, Maica Precurată răspunde elogiului terestru, răspunde ca unei rugăciuni, ca unei chemări fierbinți a sufletelor ce-și cer mântuirea . . . răspunde prin aparițiile dela Lourdes, prin sacral dar al izvorului și minunatele vindecări care mereu se tot urmează . . .

„

Mica, nevinovata, smerita și credincioasa copilă Bernadeta

Soubirous ar vrea să treacă pârăul Gav, pârăuș ce vine din munți, în luna lui Februarie când prind să se topiască zăpezile, cu unde repezi, tumultuoase, infricoșătoare. Mica copilă a plecat de-acasă în tovarășia altor copile să strângă găteje din pădurea de dincolo de apă; dar tovarășele sănătoase și sprintene i-au luat-o înainte, trecând peste apă ca niște căprioare. Bernadeta, copilă bolnăvicioasă rămase plângând în fața Găzului și a stâncii Masabielle, și se năcăjia să-și scoată încălțările și ciorapii ca apoi călcând din piatră în piatră să o apuce pe urmele fetelor..

Un sgomot mare ca de vijelie năprasnică o îngheță; își întoarse sfioasă capul când spre dreapta, când spre stânga, darnimic! Tăcere, liniște absolută. Din nou i se păru că aude svon de vijelie. Sări în sus.

Mnunăta privește! Vis, realitate? Maica Domnului îi sta în față într'o strălucire de neînchipuit, zâmbindu-i amical din firida stâncii. Bernadeta căzu în genunchi, tăcută, nemîșcată, cu ochii mari deschiși. Sfânta înfățișare ținea un rozariu pe brațul drept; din când în când părea că se roagă. Întări în gând divin pe contemplatoarea ei făcând semnul crucii, iar când Bernadeta șopti rugăciunea rozarului la cuvintele de slavă pentru Prea Sfânta Treime, Sfânta Fecioară inclină capul cu respect.

*

Adeseori Maica cea Bună trimite raze luminoase spre locurile în care trăiesc suflete

credincioase, din când în când generațiile care se perindă pe locurile acelea capătă semne vizibile de atenție din partea Ei. Generațiile acelea care n'au știut decât să trudiască și în munca lor neostoită să o invoace pe Dânsa, punându-și speranța și sprijinul în mâinile Ei, se pot considera fericite că unui vlăstar din oasele lor, s'a arătat Dânsa.

După cum Domnul Isus a învrednicit cu haruri de apostol pe niște oameni năcăjiți pe niște pescari, tot așa Maica Lui a învrednicit-o pe nevinovata, mulți năcăjita Bernadeta „pe cea săracă cu Duhul,” pe „cea curată cu inima.” Lumea aceasta umilă, va deschide gura, va vorbi celor îmbogățiți și infumurați, stăpânitori aroganți și nedrepti, violenți și mincinoși, le va spune că viața de aici e o mângâiere, că sufletul trebuie mântuit prin pocăință și rugăciune.

Bernadeta, semnul credinții, a iubirii inflăcărate, a smereniei, a ascultării, se ridică din mulțimea naivă, nevinovată care năzurește etern spre fericire, dar nu știe unde e fericirea, din mulțimea schimbătoare, capricioasă, de multe ori periculoasă în lipsă de bun sfătuitor, de bun conducător.

Prin contemplarea sfintei Bernadeta, să ne ridicăm ochii spre Neprihănită Zemislire și să înțelegem că nu putem fi demni de „Răscumpărarea Domnului” pe câtă vreme călcăm în picioare poruncile dumnezeiești.

Să ne recucerim harul sfin-

șitor ce ni s'a acordat prin Sf. Botez, prin mijloacele pe care ni le reamintește Maica Preacurată îndemnându-ne prin sf. micuța Bernadeta la pocăință, la spovedanie, post, rugăciune, fapte de dreptate și de milă.

Postul Mare.

Timpul din Postul mare e rânduit ca timp de pocăință și noi trebuie să fim pătrunși de necesitatea ce o avem de-a face pocăință.

Suntem fii de păcătoși, suntem păcătoși și noi și fiecare își știe păcatele ce le-a făcut încă din fragedă vârstă. Și-apoi chiar de-am fi cât de sfinți, trebuie să ne pocăim, pentru că Dumnezeu Nostru Isus Hristos a spus, că de nu ne vom pocăi, vom pieri, ne vom osândi.

Și dacă trebuie să ne pocăim peste întreg anul, cu atât mai vârtos se cere aceasta dela noi în Postul Mare — vreme așezată de Dumnezeu, prin sf. Biserica, în chip deosebit pentru pocăință — ca să se zică tuturor: „Pocăiți-vă, că s'a apropiat Impărăția lui Dumnezeu“... „Acesta e timpul bine primit...“

Sufletele credincioase înțeleg aceasta. Și câți sunt între creștinii de rând cari petrec Postul mare, în ajunuri aspre nevrând a ști de dispenzății de post! Dar noi, cari am făcut atâtea păcate și cari avem atât de mere lipsă de îndurarea lui Dumnezeu, cum ne gătim de pocăință și cum postim?

În privința postului stăm slab.

Cu toate că sf. Biserica în porunca sa a treia limpede și hotărit poruncește: „Să îți posturile care și precum îți poruncește Biserica“ — cu durere sufletească — vedem, că aceasta poruncă pe zi ce merge și din partea tot mai multora este călcată în picioare. Ba unii chiar își bat joc de aceasta poruncă și nu se sfiesc a se lăuda cu nepostelnicia lor.

Postul mare spun că e prea lung și anevoie de împlinit. Unii întrebă că pentru ce chiar mâncarea de carne este oprită în zi de post? Cum poate să fie păcat a mânca carne, care este rânduită de Dumnezeu pentru hrana noastră?

Aceste cuvinte seamănă cu întrebarea diavolului îndreptată către strămoșii noștri Adam și Eva în Rai: Pentru ce a poruncit vouă Dumnezeu ca să nu mâncați din toți pomii paradisului? Aceasta întrebare cutezătoare a fost cea dintâi ispită în lume și fiindcă a fost ascultată a adus blestem asupra întregului neam omenesc.

Alții zic, că însuși Isus Hristos a spus, că nu aceea îl spurcă pe om ce intră în gură, ci ceea ce iese din gură.

Într'adevăr Hristos a rostit aceste cuvinte, nu însă cu acel înțeles, prin care o seamă de necredincioși ar dori să dărâme adevăratul înțeles al postului. Prin aceste cuvinte Isus nu a vorbit împotriva postului, ci a voit să îndrepte o credință greșită a jidovilor, cari credeau, că prin anumite mâncări oprite s'ar întina materialicește sufletul. Hristos le-a dat aceea învăță-

tură adevărată, care dovedește, că nu aceea ce mănâncă omul îi spurcă materialicește sufletul, ci aplecările și voința rea a inimei.

Nu prin Măncare se murdărește sufletul, ci prin neascultare, — lucrând în contra rânduelii lui Hristos și a Bisericii; — prin poște trupești — nevrând a se pocăi sufletește, după porunca mai marilor bisericesti — și în sfârșit prin abatere dela pilda Mântuitorului, care prin exemplul său ne-a arătat, că suntem datori a posti.

Ceeace, însă, în contra voinții lui Dumnezeu — prin nesupunere și în spiritul răcoalei împotriva Bisericii — intră în gura oamenilor, aceea prihănește inima în așa măsură, că o face vrednică de osânda vecinică.

Ce grije și ce folos are Dumnezeu din postul și pocăința mea? — întrebă alții.

Hristos are aceea grijă a postului nostru, ce o are medicul ca bolnavul său să ia leacurile prescrise. Boala omului cea mai grea este păcatul trupului, a cărui cel mai puternic leac este postul.

„Postul — spune sf. Anton — este arma care alungă diavolul: căci pe cum desfrăul naște multe patimi josnice, așa postul stârnește gânduri curate, inima o înalță spre Dumnezeu și o face destoinică spre a putea învinge toate poștele păcătoase“.

Și biserica ca o Mamă dreaptă înțeleaptă și miloasă, are drept să poștească dela noi — fiii săi — acele ajunuri și înfrânări, ce le poruncește.

Lumea de azi însă pe cât e gata la petreceri, pe-atât se fe-rește de pocăință. Plăceri, ve-selii, păcate, fărădelegi — dar pocăință nu. Și pentru foarte mulți postul este mai mult pri-lej de a adange păcate nouă la păcate vechi, decât de a is-păși păcatele din viața trecută.

Cei ce urăsc pocăința sfâr-sesc rău, la aceia perirea, osânda li-e sfârșitul. Cel ce nu as-cultă de Biserică nu mai e fiul ei. „Cel ce nu ascultă de Biserică să-ți fie ție ca un păgân și va-meș” — zice Domnul.

Vremea din Postul mare nu e vreme de păcătuire, ci de is-pășit păcatele. Biserica ne zice la începutul Postului mare: Să ne îndreptăm în spre mai bine, să ne facem mai buni. Și ca să petrecem creștinește vremea Postului mare trebuie să stăruim în inima noastră o adevărată părere de rău de păcatele no-astre.

Nu singură înfrânarea tru-pului împacă pe Dumnezeu, ba aceasta n'ajunge nimica, dacă nu adaugem o inimă înfrântă și smerită.

Gândi-ți-vă la Domnul Nos-tru Isus Hristos, care se pocă-este pentru noi în pustie 40 de zile, care îndură chinurile cele mai mari și moartea cea mai groaznică de pe Calvar — nu-mai ca pe noi să ne răscum-pere — și vi se vor părea fo-arte mici și ușoare înfrânările ce le poruncește Biserica și le veți face cu voie, cu plăcere, cu îndestulare și veți dobândi vrednicia pentru Impărăția cea cerească.

Ce ne reține dela mărturisire ?

E mai ușor ași mărturisi păcatele decât la judecata cea de pe urmă a se rușina și a fi osândit pe veci.

Totuși cât de mulți sunt cari zic: „mărturisirea și așa nu folosește nimica, cât de mulți am văzut cari se mărtu-riseau des și totuși erau mari păcătoși”.

Oare scuza aceasta este mo-tivată și mă scapă pe mine dela osânda vecinică pentru peccatele mele? Abia de crezut. Cât de mulți cunoscuți avem cari tot mereu konzultă pe medici și profesori și totuși nu sunt sân-ătoși, căli au umblat la școală și abia că știu a ceti a scrie și a calcula, ar fi ertat deci să concludem din aceasta că nu e lipsă de școală, că medicul nu știe nimic?

Sunt mulți carii cugetă: „am încă vreme să mă mărturisesc, nu e atât de urgent” cu aceștia se poate întâmpla cum s'a întâmplat cu o fetiță care cer-ceta o prietină într'o zi de Du-minecă, și cât era de zburdalni-că, trecând peste calea ferată, a fost zdruncinată de tren, abia trecuseră două oare de când zicea că încă are vreme.

Bine ne spune Toma de Kempis: de câte ori au auzit zicându-se că cutare a căzut prada sabiei, cutare s'a înecat, cutare a căzut de sus rupându-și gâtul, cutare a murit mâncând, cutare jucând? Unul a perit în foc, altul de arme, altul de ciumă, altul de mâna hoților și așa toți sfârșesc cu moartea și „viața omului trece ca um-bra” (cap. 23).

„Deci priveghiați căci nu știți, în care ceas Domnul nos-tru va veni. Iară aceasta să știți, că de ar ști stăpânul casei, în care ceas va veni furul, ar priveghia și nu ar lăsa să-i sape casa lui. Pentru aceea și voi fiți gata, căci în ceasul, în care nu gândiți, Fiul omului va veni. (Mat. 24, 42—44).

Sunt cari se rețin dela mărturisire închipuind că nu se știu mărturisi.

Nu știință dar voință trebuie la mărturisire și înfrânarea de sine.

E una ce trebuie și anume să ascuți porunca bisericei tale catolice și să te vrei mărturisi.

Dacă per absolută nu te ai ști mărturisi — păși la scaunul de spovedanie, făți cruce, inghe-nunchează și spune Părinte mă vreau mărturisi ajută-mi.

La aceasta numai o hotărire energică și o voință fermă trebuie, părere de rău pentru păcate, o propunere serioasă de a te feri în viitor de păcate, îndeplinirea canonului și iată ești împăcat cu Domnul și Dum-nezeul tău, oare aceasta e atât de greu?

„Că ce va cugeta preotul dacă îi voi spune că de când nu m'am mărturisit și ce păcate am avut?”

Îți va spune că bine ai fă-cut că ai urmat glasul conștiin-ței tale catolice și că ai venit la spovedanie.

Să nu zici pentru amăgirea conștiinței tale „de ce să mă mărturisesc și preotul e păcătos ca și mine”. Nu căuta persoa-

na ci pe servul lui Dumnezeu, care prin apostolii săi însuși dela Mântuitorul Nostru Isus Hristos a primit puterea de a ierta păcatele. Să-ți pară bine că te poți mărturisi unui om că te va înțelege mai bine, va fi mai indulgent. Sau doară te-ai mărturisi mai bucuros îngerilor, cari n'au cunoscut greutățile vieții pământești?

Nu te acoperi cu eventuale păcate ale altora. Fiește carele dintre noi va da seamă numai despre faptele sale proprii. Acel atotputernic vrea astfel ca omul prin serviciul omului să se mântuiască.

O doamnă l'a întrebat odată pe sf. Francisc că ce ai cugetat despre mine când ți-am spus toate? Am cugetat că ești sfântă, pentru că numai sfinții s'au mărturisit cu toată zmerenia.

Spiritul mărturisirii este părerea de rău pentru păcate, și măsura părerii de rău este propunerea fermă de a încunajura prilejurile ce duc la păcat și a nu mai păcătui.

Dacă nu-ți pare rău pentru păcatele făcute cu voie s'au chiar și fără de voie, dacă nu te ai hotărât în scaunul de mărturisire că vei înconjura cu toată grijă și voință prilejurile ce duc la păcat, înzădar te desleagă preotul, mărturisirea este nulă și fără efect.

Sau poate chiar aceasta condiție este piedeca cea mai mare care te reține dela mărturisire, că după aceea trebuie să-ți porți altcum, să devii un alt om?

De ar fi așa, acesta este

scopul final și adevărat al mărturisirii bune ca omul păcătos să devie fiu al lui Dumnezeu, ca cel osândit spre veci, să devie răscumpărat spre fericire veșnică.

Terminăm cu cartea sf. ap. Pavel (II. Corinteni c. 6, v. 1. 2.) Iară ca împreună lucrători vă rugăm, ca să nu primiți darul lui Dumnezeu în deșert, căci zice: „în vreme primită te-am ascultat și în ziua mântuirii ți-am ajutat, iată acum e vreme bine primită, iată acum e ziua mântuirii.”

Sf. Eustatie.

(Sept. 20)

În armata împăratului Traian era general. A fost om drept și înainte de a fi creștin. Gonind odată un cerb, acela s'a întors în față cu el și el a vezut între coarnele lui o cruce cu Răstignitul. Iar Isus l-a întrebat că pentru ce îl persecută și i-a spus, că vrea să-l recom-penseze pentru milostenia lui și-i va salva sufletul. L-a trimis la episcopul orașului care l-a botezat pe el împreună cu soția și cei doi fii ai lui.

În altă zi mergând la locul unde a întâlnit cerbul, acela iarăși i-a apărut și Isus i-a spus, că are să sufere pentru El, împreună cu soția și fiii lui, dar El le va da tărie. Nu peste mult a sărăcit de tot și a voit să meargă în Egipt. Nevasta lui a fost scoasă din corabie sub pretextul, că Eustatie n'a plătit destul, dar în realitate pentru că ea a plăcut proprietarului corabiei. Însă Dumnezeu a apărut-o

iar pe proprietar l-a pedepsit cu moarte. Femeia odinioară bogată s'a dus să servească, însă s'a resemnat știind că acum trebuie să-și arate credința față de Dumnezeu. Eustatie sosind în Egipt, a trecut pe unul dintre fiii săi peste un râu, urmând ca să meargă după celalalt. Dar când se afla în mijlocul râului, pe un mal a apărut un lup, pe celalalt un leu și i-au răpit fiii. Eustatie aproape a desnădăjduit, dar a învins ispita de a-și căuta moartea în valuri și l-a chemat pe Isus, isvorul tuturor tărilor și mângăierilor.

15 ani a servit la un agricultor până când Traian l-a căutat și l-a adus acasă, pentru că în războiul care se pregătea a avut nevoie de vitejia lui.

Dintre soldații chemați la Roma, doi aveau sălaş la soția lui Eustatie. Aceștia vorbind de viața lor au descoperit că erau frați, fiii lui Eustatie scăpați de oameni buni din ghiarele lupului și ale leului. Iar soția lui Eustatie l-a aflat pe el, mergând să-l caute pe comandant, ca — fiind soție de militar — să primească bilet gratis pentru a merge în Egipt la soțul ei. Ce mare i-a fost bucuria recunoscândul pe Eustatie în persoana comandantului. El i-a povestit ce s'a întâmplat cu fiii lor. Atunci soția i-a spus cu mare bucurie că fiii lor trăesc.

Războiul s'a terminat cu triumful Romanilor. Dar Eustatie n'a voit să jertfească zeilor și de-aceea el, soția și fiii lui erau adunați într'un cuptor care avea forma unui bou de metal. Ei au murit cântând și rugându-se. *El ne protejează în orice complicații cauzate de încălcarea împrejurărilor și ajută pe naufragiații de pe mare și pe cei sufletește naufragați. Dumnezeu i-a dat darul tăriei și constanței.*

Versul din Vinerea Patimilor.

O Isuse, o preadulce,
Pentru noi rabzi azi pe Cruce,
Cel ce vede și nu-l doare
Dreaptă credință nu are.

Toți creștinilor să plângeți
Inimile să le frângeți
C'a lui Dumnezeu Fiu dulce,
Pentru noi moare pe Cruce.

Iuda la Evrei l-a dat
Treizeci de-argini a luat,
Zis-a-apoi către ostași:
Asta-i Hristos, îl legați.

La Pilat din Pont l-au dat,
Pilat vină n'a aflat,
Și pe mâni el s'a spălat
Zicând, că nu-l vinovat.

Crucea pe umeri l-au pus
S'o ducă pe munte sus,
Isus Crucea când a dus
Sudori de sânge i-au curs

Pe Golgotha l-au suit,
Pe Cruce l-au resignit.
Când Isus a insetat
Fiera cu oțet i-au dat.

Maica sfântă-a stat plângând
Lângă Cruce lăcrămând
Cu durere suspinând
Văzând pe Isus murind.

Sufletul când și l-a dat
Pietrile s'au despicat,
Soarele s'a 'ntunecat
Luna'n sânge s'a îmbrăcat.

Stelele 'ncepură-a plânge
Văzând pe Isus în sânge,
Iar Maica lui Dumnezeu
Zise cătră Fiul său :

O, preaiubit Fiul meu
Unde-i acum glasul tău ?
Unde lași pe Maica ta,
Jalnică ca vai de ea ?

Deschide-ți graiul preasfânt
Și răspunde-mi vre-un cuvânt.
Vezi-mi lacrimile mele
Inima-mi frântă de jele.

Toți acum te-au părăsit
Acum cu toți au fugit
Numai Ioan cel iubit,
El cu mine a venit.

Maicelor plânge-ți cu mine
Căci Eu acum n'am pe nime
Căci și ucenicii săi
S'au ascuns, sărmani de ei

Voi tineri și voi fecioare,
Plânge-ți cu lacrimi amare,
Căci Fiul meu preaiubit
Pentru lume s'a jertfit.

Pământule și tu soare
Plângeți azi cu întristare
Căci al vos' Ziditor sfânt
Azi a fost pus în mormânt.

(Din cârticica : „Calea Mântuirii.” Editura Tipografiei „Sfântul Vasile” — Bixad. 1934.

Pentru comitet răspunde : Titu Berinde

Calendar săptămânal.

29 Martie — 4 Aprilie 1936.

29. Dumineca V. din post

Ap. Evr. 9, 11. Evg. Marcu 10, 32-45.

M. Marcu și Soții.

30. Luni C. Ioan Scărarul † 580

31. Marți C. Ipatie

1. Mercuri C. Maria Eg.

2. Joi C. Tit

3. Vineri C. Nichita † 824

4. Sâmbătă G. Iosif † 883.

La 1 Aprilie soarele răsare la 5.40,
apune la 18.29 ore.

Până la sfârșitul luni ziua crește cu
1 oră și 38 minute.

Insă venind Cristos, arhiereul bunătăților celor viitoare pune cort mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mână, adecă nu al acestei zidiri, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu sângele său a intrat odată întru cele sfinte, veșnică răscumpărare câștigând.

Căci de vreme ce sângele țapilor și al taurilor și cenușa da junincă, stropind pe cei spurcați, îi sfințește curățindu-le trupul : cu cât mai vârtos sângele lui Cristos, carele prin Spiritul cel veșnic pe sine s'a adus fără de prihană lui Dumnezeu, va curăți conștiința voastră de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu ?

Evr. 9, 11—14.